तत्र प्रथमस्य पुरोऽनुवाक्यामाह। "ऋध्यास्म हव्यैर्नमसोपसद्य। मित्रं देवं मित्रधेयं नो अस्तु। अनूराधान् हविषा वर्धयन्तः। शतं जीवेम शरदः सवीराः" इति। 'मित्राख्यं', 'देवं', 'नमसा' नमस्कारेण, 'हव्यैश्च', 'उपसद्य' सेवित्वा, 'ऋध्यास्मः' वयं समृद्धा भूयास्मः। 'मित्रधेयं' मित्रेण यत् सम्पाद्यं श्रेयः, तत् 'नः' अस्माकम्, 'अस्तु'। वयमपि, 'अनूराधान्' नक्षत्रविग्रहान्, अनेन 'हविषा', 'वर्द्धयन्तः', 'सवीराः' वीरैः पुत्रादिभिः सहिताः, 'शतं', 'शरदः' संवत्सरं, 'जीवेम'॥

तत्रैव याज्यामाह। "चित्रं नक्षत्रमुदगात् पुरस्तात्। अनूराधास इति यद्वदन्ति। तन्मित्र एति पथिभिर्देवयानैः। हिरण्ययैर्विततैरन्तरिक्षे" इति। 'चित्रम्' आश्चर्य्यकरं, इदं 'नक्षत्रं', 'पुरस्तात्' पूर्व्वस्यां दिशि, 'उदगात्' उदितमभूत्। 'यत्' नक्षत्रं, सर्व्वे जनाः 'अनूराधासः' इति 'वदन्ति', एतन्नाम्ना व्यवहरन्ति। 'तत्' नक्षत्रम्, अयं 'मित्रः', देवः, 'अन्तरिक्षे', अवस्थितैः 'विततैः' विस्तीर्णैः, 'हिरण्ययैः' हिरण्यनिर्म्मितैः, 'देवयानैः' देवानां गमनयोग्यैः, 'पथिभिः' मार्गैः 'एति' गच्छति॥

अथ द्वितीयस्य पुरोऽनुवाक्यामाह। "इन्द्रो ज्येष्ठामनु नक्षत्रमेति। यस्मिन् वृत्रं वृत्रतूर्य्ये ततार [१]। तस्मिन् वयमस्मृतं दुहानाः। क्षुधन्तरेम दुरितिं दुरिष्टिम्" इति। अयम्, 'इन्द्रः', 'ज्येष्ठाख्यं 'नक्षत्रं', 'अन्वेति' अनुगच्छति। 'वृत्रतूर्य्ये' वृत्रवधे, निमित्तभूते, सति 'यस्मिन्' ज्येष्ठानक्षत्रे, 'वृत्राख्यमसुरं 'ततार' इन्द्रस्तीर्णवान्, हतवानित्यर्थः। 'तस्मिन्' ज्येष्ठानक्षत्रे,